

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 57/03-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. S., správcu konkurznej podstaty úpadcu MEZ SERVIS, spoločnosť s ručením obmedzeným, M., zastúpeného advokátom JUDr. J. P., K, vo veci porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu ustanoveného v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 S 141/02 zo 16. decembra 2002, za účasti Krajského súdu v Košiciach, a takto

r o z h o d o l:

Sťažnosť Ing. J. S., správcu konkurznej podstaty úpadcu MEZ SERVIS, spoločnosť s ručením obmedzeným, M., **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2003 doručená sťažnosť Ing. J. S., správcu konkurznej podstaty úpadcu MEZ SERVIS, spoločnosť s ručením obmedzeným, M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. P., K., ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu

ustanoveného v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S 141/02 zo 16. decembra 2002.

Sťažovateľ uviedol, že 31. júla 2002 podal krajskému súdu žalobu proti rozhodnutiu a postupu Katastrálneho úradu v K. č. k. Xo 10/2002/B z 15. júla 2002, ktorým bolo v odvolacom konaní potvrdené rozhodnutie Správy katastra v M. č. X-86/2001 zo 16. apríla 2002 a jeho odvolanie zamietnuté.

Citovaným uznesením rozhodol krajský súd tak, že konanie zastavil. Toto uznesenie odôvodnil tým, že žaloba smerovala proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom súdneho preskúmavania.

Týmto postupom bolo sťažovateľovi podľa jeho názoru odňaté právo na súdnu a inú právnu ochranu a zároveň mu bolo znemožnené konať na súde v súlade s čl. 46 ods. 2 ústavy. Ďalej sťažovateľ poukazuje na to, že *„Jednak príloha A Občianskeho súdneho poriadku (OSP) nepozná takýto prípad vylúčenia možnosti sa domáhať súdneho preskúmavania a jednak proti rozhodnutiu o zastavení konania nie je možný riadny, ale ani mimoriadny opravný prostriedok [§ 243f, ods. 2, písm. b) v spojitosti s § 250j, ods. 4 OSP]“*.

Nadväzne na uvedené sa sťažovateľ odvoláva na rozhodnutia všeobecných súdov, o ktoré opiera svoj vyššie citovaný právny názor, a preto sa nemôže stotožniť s postupom krajského súdu v označenej veci, *„ak zastavenie konania zdôvodňoval ustanoveniami OSP, že rozhodnutím Katastrálneho úradu v K. sa nerozhodovalo o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb“*.

Sťažovateľ napokon uzaviera svoju argumentáciu tým, že *„V prípade sporného vlastníckeho práva môže rozhodnúť o tom, kto je vlastníkom nehnuteľnosti výlučne všeobecný súd, teda nie orgán správy katastra nehnuteľnosti opravou chyby, nakoľko zápis vlastníckeho práva na liste vlastníctva je hodnoverný, kým sa nepreukáže opak“*.

Z týchto dôvodov sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil označené uznesenie krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V danej veci sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy a podanie sťažnosti ústavnému súdu okrem iného zdôvodnil tým, že rozhodnutiu súdu o zastavení konania nie je prípustný riadny, ale ani mimoriadny opravný prostriedok. Na základe toho sa zrejme nazdával, že v súlade s § 53 zákona o ústavnom súde vyčerpal všetky opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Ústavný súd však tento názor nezdieľa.

Na základe informácie krajského súdu z 25. marca 2003 ústavný súd zistil, že rozhodnutie, ktorého neústavnosť sťažovateľ v tomto konaní namieta, mu bolo doručené 3. januára 2003 a týmto dňom nadobudlo právoplatnosť.

Zákonom č. 424/2002 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 424/2002 Z. z.“), došlo s účinnosťou od 1. januára 2003 k novelizácii § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v tom zmysle, že pri rozhodovaní o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov *„súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné“*.

Podľa § 355 OSP prvej vety „Ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon i pre konania začaté pred jeho účinnosťou“.

Pokiaľ ide o konanie, ktorého ústavnosť sa posudzuje na základe tejto sťažnosti, nie je v novele OSP vykonanej zákonom č. 424/2002 Z. z. uvedené inak.

Vzhľadom na to vychádza ústavný súd z vyššie citovaného ustanovenia § 355 OSP upravujúceho časovú pôsobnosť tohto zákona a konštatuje, že označené uznesenie krajského súdu bolo možné po 1. januári 2003 napadnúť odvolaním.

Citované ustanovenie OSP zakotvuje časovú pôsobnosť v civilnom procese, ktorá sa riadi zásadou, že procesné normy nadobúdajú túto pôsobnosť dňom svojej účinnosti. Problematiku začatých a neskončených konaní, ako aj účinky vykonaných procesných úkonov riešia prechodné ustanovenia (§ 355 až § 372 OSP). Platí základné pravidlo, podľa ktorého ak zákon neustanovuje inak, platí nový zákon aj v konaniach, ktoré boli začaté pred jeho účinnosťou. Právne účinky už urobených procesných úkonov však zostávajú zachované. Uvedené pravidlo vyjadruje tradičnú zásadu procesného práva o časových medziach procesných zákonov.

Z vyššie citovaného čl. 127 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu chrániť základné práva s slobody je daná len vtedy, ak o tejto ochrane nerozhoduje iný súd.

Podľa názoru ústavného súdu mal sťažovateľ so zreteľom na deň, keď mu bolo doručené napadnuté rozhodnutie (3. januára 2003), účinný právny prostriedok ochrany svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, ktorý mu umožňoval platný právny poriadok Slovenskej republiky, a to odvolanie proti označenému rozhodnutiu podľa § 250d ods. 3 OSP, no napriek tomu sa rozhodol požiadať o ochranu svojho základného práva ústavný súd.

Ústavný súd si je vedomý, že na napadnutom uznesení došlo k vyznačeniu doložky právoplatnosti a že toto uznesenie obsahuje aj poučenie, podľa ktorého proti nemu nie je prípustný opravný prostriedok. Dňa 1. januára 2003 sa však zmenil právny stav a v dôsledku toho bol príslušný súd povinný postupovať pri vyznačení doložky právoplatnosti podľa ustanovení zákona č. 424/2002 Z. z.

Nesplnenie tejto povinnosti príslušným súdom však nebránilo sťažovateľovi, aby využil zákonnú možnosť podať proti označenému rozhodnutiu odvolanie, čo mu s účinnosťou od 1. januára 2003 umožňovalo ustanovenie § 250d ods. 3 OSP. K tomu však nedošlo. Z toho dôvodu je právomoc ústavného súdu v takomto prípade so zreteľom na čl. 127 ods. 1 ústavy vylúčená.

Na základe týchto záverov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V súvislosti s uvedeným považuje ústavný súd za potrebné poukázať na ustanovenie § 246c OSP, podľa ktorého sa pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v piatej časti tohto zákona, použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. V spojení s tým pripomína ústavný súd ustanovenie § 204 ods. 2 OSP, podľa ktorého je odvolanie podané včas aj vtedy, ak bolo podané po uplynutí pätnásťdňovej lehoty preto, že sa odvolateľ spravoval nesprávnym poučením súdu o odvolaní. Ak rozhodnutie neobsahuje poučenie

o odvolaní alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia.

Ústavný súd napokon poznamenáva, že rozhodovanie o zrušení sťažovateľom označeného rozhodnutia vyplýva z čl. 127 ods. 2 ústavy a prichádzalo by do úvahy iba v tom prípade, ak by nadväzovalo na rozhodnutie o vyslovení porušenia jeho základných práv. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o tejto časti návrhu na rozhodnutie (petitu sťažnosti) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2003